

CATHERINE O'FLYNN
El que vam perdre
COLUMNNA, BARCELONA, 2009

► Finalista del Booker Prize, la novel·la de Catherine O'Flynn tracta de la desaparició de la Kate, una nena de huit anys, òrfena i solitària que viu amb la seua àvia i que passa les hores pels passadissos d'un centre comercial del seu barri amb el seu peluix. Anys després, les càmeres del mateix centre capten la imatge d'una nena amb un mico de peluix. Podria ser la Kate?

JOSEPH CONRAD
Fuera de la literatura
SIRUELA, MADRID, 2009

► Una recopilació de textos breves de Conrad que entroncan con *El espejo del mar* y *Crónica personal*, sus otras dos obras de no ficción y que lo sitúan en los orígenes de la corriente, hoy fecunda, que entrelaza ensayo y narración, opinión y anécdota. El volumen se abre con «Los libros» e incluye «Stephen Crane»: más que el retrato de un escritor, un homenaje a la amistad.

CARMEL FERRAGUD
Medicina per a un nou regne
BROMERA, ALZIRA, 2009

► Carmel Ferragud aborda el paper que va jugar Jaume I el Conqueridor en les primeres polítiques sanitàries: va instaurar progressivament un model de metge vinculat a la universitat, i, alhora, va afavorir l'establiment d'un bon nombre de practicants de la medicina a les terres valencianes. L'obra va guanyar el Premi d'Assaig Mancomunat de la Ribera Alta

VV AA
Opowiadania. Antología del nuevo cuento polaco
PÁGINAS DE ESPUMA, MADRID, 2009

► La polaca es una de las literaturas europeas más interesantes y quizá también más desconocidas. Esta antología, a cargo de Joanna Bielak, permite acercarse a su narrativa breve actual a través de los relatos de A. Czerniawski, H. Grynberg, G. Herling-Grudziński, P. Huelle, W. Kuczok, W. Odojewski, J. Sosnowski, A. Stasiuk, O. Tokarczuk y A. Wiedemann.

5 ↗
Memorias de un beduino en el congreso de los diputados
J. A. LABORDETA EDICIONES B

FICCIO VALENCIA

1 →
Els homes que no estimaven les dones
STIEG LARSSON COLUMNNA

2 →
La noia que somiava un llumí i un bidó de gasolina
STIEG LARSSON COLUMNNA

3 →
La solitud dels nombres primers
PAOLO GIORDANO EDICIONS 62

4 ↗
L'encantadora de Florència
SALMAN RUSHDIE BROMERA

5 ↗
El músic del boulevard Rossini
VICENT USÓ PROA

NO FICCIO VALENCIA

1 ↗
Crackòvia
AA DD COLUMNNA

2 ↘
El secret
RHONDA BYRNE ENTRAMAT

3 ↗
La festa dels sentits
SEBASTIÀ SERRANO ARA LLIBRES

4 ↗
Supermares! Les mil maneres de ser una mare feliç
CARE SANTOS COLUMNNA

5 ↘
El nostre heroi, Josep Pla
ENRIC VILA A CONTRAVENT

«Corre, velocitat, que no ho enteeenc»

A mig camí entre la narrativa, l'assaig i la prosa poètica, aquests escrits fragmentaris de Francesc Bononad intenten reflectir el ritme vertiginós de la societat contemporània.

Reflexions

FRANCESC BONONAD
Cotxes nous, cotxes d'ocasió, cotxes de quilòmetre zero

► EL CEP I LA NANSÀ, VILANOVA I LA GELTRÚ, 2008

★★★★★

PER **EDUARD RAMÍREZ**

■ Un llibre com aquest que presenta Francesc Bononad és motiu de celebració per l'ambició i la traça amb les que està escrit, per la sorpresa i el trasbals que causa. Pel contrast enorme, al capdavant, amb el resò que la nostra cultura hipocondríaca dedica a qualsevol missatge de ruïna esden-tegada. Si en el recull de relats *Empremtes en la neu* (Laertes) ja donava signes de vitalitat literària interessant, ara en reforça l'audàcia.

Cotxes nous, cotxes d'ocasió, cotxes de quilòmetre zero comença amb un dubte de l'autor respecte a quin deu ser el gènere que definiria els escrits que el conformen: Poesia, assaig, narrativa? M'incline per la poesia, per l'objecte esmunyedís que

pretén copsar, així com per la preeminència de la metàfora i els jocs de llen-guatge. Però tant fa, perquè l'autor desitja «que aquells que puguen als meus autos —dissipacions de tot xassís estable—, aprofiten la fricció de les formes i dels con-tinguts per a experimentar una sensació amortidora, dilatòria, la prudent i retenti-va reducció de marxes». I també tanca el llibre amb dubtes, però ara sobre el resul-tat expressiu de la seua creació. Sobre la di-ficultat de la connexió, amb tota la poesia que naix del que no s'arriba a dir: «Caic, naufrague, passe un tropell. I tot s'ho val. Amb les ruïnes s'endura un nou camí de retorn, una nova operació tornada». En-tremig trobem una metàfora global, for-mada per una col·lecció d'acostaments a l'experiència actual, d'un món mecànic, ra-bent, que de vegades ens pot arrossegar a un món de mones. També una creativitat abasagadora, atreviment, risc conceptual, varietat de recursos i qualitat en el rerefons cultural del que Bononad poa, per reviure'l i posar-lo en joc. Per pensar-lo fins als colzes.

L'autor empra múltiples jocs de paraules, que barregen sonoritats i sentits, i li aprofiten per tal d'abordar qüestions pro-

L'autor empra múltiples jocs de paraules, que barregen sonoritats i sentits, i li aprofiten per tal d'abordar qüestions profundes amb lleugeresa

fundes amb lleugeresa. A més, fa de la in-tertextualitat un element principal. Bé amb la inclusió directa de textos, com ara del *Vianant* de Rafa Gomar o d'algunes lletanies que ens ha fet familiars la TV o de cançons, o bé amb referències històriques, filosòfiques i literàries que s'integren i participen del diàleg d'aquesta prosa poètica. Aquests podrien ser els *cotxes de quilòmetre zero*, mentre que entre els *cotxes nous* situarem la recreació del reguitzell de comentaris a un text de blog d'internet. Tanta diversitat i algun recargolament poden provocar estranyesa al lector, que en ocasions també podria veure frenat el seu accés a un text condensat. Però la falta d'evidència di-recta no és greu, més aviat mostra que Bo-nonad porta llenya que fa bona brasilada,

i dóna per a diverses lectures, per a recrear-s'hi o aprofundir-hi.

Bononad no té l'objectiu de mostrar-se davant del lector, d'explicar-se ni justificar-se, ell investiga el seu entorn i ens convida a acompanyar-lo. El desenfocament que presenta facilita una col·lecció de fragments més suggeridora i engrescadora que una imatge polida i coherent d'un decorat. El nostre món és confús. Per això el tema de fons d'aquests *cotxes d'ocasió*, la remor que el travessa, és la velocitat en la que viu immersa la societat contemporània, que arracona o extingeix les possibilitats contemplatives. I és la raó que el títol d'aquesta ressenya es base en la cançó *No lo entiendo*, de Leño, per la trepidació i la celeritat, enfront de l'aprofitament de la vivència i de l'opció reflexiva que ens fa més humans. Al remat, el misatge d'aquest comentari és ben concret, més que no una exposició fallida de compo-nents. Dir, amb la urgència i l'emoció de les pel·lícules antigues: seguïu aquell cotxe, que hi va el Bononad!

L'espill màgic de les paraules

Els poemes discursius de Josep L. Aguiló estan poblats de pirates, «cowboys» i contrabandistes.

PER **J. RICART**

■ Amb aquest cinqué poemari, Josep Lluís Aguiló (Manacor, 1967) confirma la seua veu i consolida la seua trajectòria en ser guanyador dels Jocs Florals de la Ciutat Comtal. A diferència del seu darrer treball *Monstres*, aquests trenta-dos poemes estan escrits i concebuts per llegir-los de manera individual. No es tracta, doncs, d'un text amb una estructura unitària, tot i que manté una mateixa atmosfera, to i estil. Malgrat això, el lector podrà apreciar en els últims títols, una major presència de records i de l'experiència personal.

Consultant el diccionari de l'Alcover, trobarem que «llunari», a més de la prime-

Poesia

JOSEP LLUÍS AGUILÓ
Llunari

► Premi Jocs Florals de Barcelona 2008
PROA, BARCELONA, 2008

★★★★★

ra accepció com a tipus de calendari, també pot ser un llibre màgic en el qual podem llegir prediccions. I és que aquest volum està ple de màscares, creus, guardians i pregàries. Una de les imatges recurrents (tan cara als poetes barrocs, i a la par tan borgiana) és la del laberint com a metàfora de confusió i de fuga; i ací com

Una de les imatges recurrents és la del laberint com a metàfora de confusió i de fuga i com un procediment per arribar a desentranyar la veritat

un procediment per arribar a desen-tranyar la veritat.

Aquesta poesia està feta d'enginyosos jocs d'espills, on la seua veu es desdobra en altres subjectes com si aquests foren altres heterò-nims o àlter ego. Aquesta estratègia i alhora estratagema emprada per molts novíssims castellans (Luis Alberto de Cuenca o Villena) ací s'actualitza amb mesura i es despulla de la retòrica i del preciosisme esteticista per adoptar altres perspectives i trobar una com-penetració més directa amb el lector. Per aquesta raó, aques-tes pàgines estan poblades per uns éssers de fauna i fantasia; com els pi-rates del Carib, el *cowboy* que sent viu davant del perill, el contrabandista, com a heroi romàntic que cerca la llibertat, el poeta maleït rimbaudià, i fins i tot, fades.

Els temes són elegantment clàssics, els d'ara i de sempre: l'amor, per exemple a *Els impactes mínims*, on tracta de l'impacte

que es produeix en nosaltres i en la resta a partir de la suggestiva imatge d'una pedra llançada contra un estany; el des-assenec interior «després del desig/ som anònims com restes d'un naufragi»; pro-blemes socials com la guerra (*Els guar-dians de la Frontera*), el materialisme (*Els justos*) els records de la infantesa as-sociats a la seua illa natal (*Tenim una casa a la platja*) i, com no podia faltar, una pe-culiar concepció de la seua ofici: «perquè ara saps del cert que poesia/ només és el que restarà en nosaltres/ molt després d'o-blidar aquest poema».

La poesia de Josep Lluís Aguiló, a despit del seu dis-tanciament personal, és una original i interessant proposta que no deixarà ningú indife-rent. Poemes discursius amb una fluïdesa quasi narrativa, fets d'imatges, anècdotes pre-terites, mirades en espills i màscares, amb un subtil toc d'ironia. Una veu feta de mots comuns i allunyada d'exquisides paraules o de la fina orfebreria de les metàfores. *Llunari* és, doncs, un manual màgic, a manera de mirall que ens invita a conèixer el món, i a (re)conèixer a nosaltres mateixos, a partir d'aquesta aproximació intuïtiva i «espe-culativa» cap a la veritat que se'ns amaga.